

— Πάντοτε πτωχός !
 — Τὸ βλέπεις.
 Ἄληθως ὁ Ροβινὼ ἐστερεῖτο τῶν πάντων.
 — Παρατηρεῖς τὴν φορεσιά μου ; εἶπεν.
 Ὑπέφερε καὶ αὐτὴ μ' ἐμέ.
 — Τί κάμνεις τώρα ;
 — Τίποτε ἐπὶ τοῦ παρόντος. Τὸ ὄραμα εἶναι εἰς μαρασμόν. Ἄ ! ἂν εἶχα τὸ πνεῦμα σου ! Ἐπρεπε νὰ ἐξοκλουθῆς !
 Ὁ Ραβὺ ἀνύψωσε τοὺς ὤμους.
 — Ἐχεις λοιπὸν εἰσοδήματα διὰ ν' ἀφίσης τὸ ἐπάγγελμα, ἐνῶ ὠφελεῖσαι ἀπὸ αὐτό ;
 — Ἐχω ἀρκετὰ διὰ νὰ σὲ δανείσω ἐν τάλληρον.
 — Φέρε το, εἶπεν ὁ Ροβινὼ τείνων τὴν χεῖρα. Θὰ γλεντίσω ἀπόψε καὶ σὲ βεβαίῳ ὅτι εἶναι καιρός.
 — Πταίεις σύ ! Ἠγάπησες πάντοτε τὸ ποτόν, ὅσον δὲν ἔπρεπε. Πίνεις παρὰ πολὺ. Πρόσεξε ! Τὸ κονιάκ θὰ σὲ καταστρέψῃ.
 — Ἐχεις δίκαιον, εἶπε στεναζῶν ὁ Ροβινὼ, ἀλλὰ τί νὰ κάμω ! Ποῦ πηγαίνεις ;
 — Ὅπου τύχει.
 — Ἐλα εἰς τῆς κυρὰ Κλαυδίας.
 — Οὐφ ! Εἰς ἐκεῖνο τὸ σπήλαιον ;
 — Διατί ὄχι ; Θὰ μὲ βλέπης ποῦ θὰ γλεντίσω τὸ τάλληρόν σου καὶ ὅπως ὅποτε θὰ σοῦ περάσῃ ἡ ὥρα.
 — Ἐπὶ τέλους, εἶπεν ὁ Ραβὺ, ἔστω, πηγαίνομεν.

[Ἐπεται συνέχεια].

TONY

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Πῶς εἶναι αὐτός ὁ ἄνθρωπος ;
 — Ὑψηλὸς μὲ φοβερὸν βλέμμα· ἔχει μεγάλα καὶ ἄσπρα γένεια καὶ τὰ μαλλιά του ἀκόμη περὶ ἄσπρα, κατεβαίνουν τριγύρω εἰς τὸ κεφάλι καὶ σκεπάζουν τὸ μισό του τὸ πρόσωπον. Εἶναι πάντα μαυροφρεμένος. Ἀδύνατον νὰ εἰπῇ κανεὶς πόσων ἐτῶν εἶναι, ἀλλὰ βέβαια εἶναι γέρον.
 — Ἐπὶ τέλους ποῖον εἶναι τὸ ὄνομά του ;
 — Τὸ ὄνομά του ; δὲν ἔχει, κύριε.
 Ὁ μαρκήσιος δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ γελάσῃ.
 — Ἡ γυναῖκά μου θέλει νὰ εἰπῇ ὅτι δὲν γνωρίζει κανεὶς τὸ ὄνομά του, εἶπεν ὁ ξενοδόχος, διορθῶν τὴν φράσιν τῆς συζύγου αὐτοῦ.
 — Βέβαια πῶς θὰ ἔχῃ ἓνα ὄνομα, ὅπως ἔχῃ ὅλος ὁ κόσμος, ἐπανέλαβεν ἡ γυνή, ἀλλὰ δὲν τὸ ἤξευρε κανεὶς.
 — Δὲν δέχεται λοιπὸν κανένα εἰς τὸ σπίτι του ;
 — Κανένα, κύριε.
 — Ἐπειδὴ δὲν ἐξέρχεται σχεδὸν ποτέ, θὰ εἰπῇ ὅτι ἔχει τοῦλάχιστον ἓνα ὑπέρητην.
 — Ναί, κύριε, μίαν γυναῖκα ἡλικιωμένην. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα κάμνει ὅλαις ταῖς δουλείαις. Ἐρχεται στὸ χωριὸ δύο φορές καὶ

σπανίως τρεῖς τὴν ἐβδομάδα, διὰ νὰ ψωνίσῃ ὅτι εὐρὴ καλλίτερον, τὸ πλέον ἀκριθό, τὸ ὅποιον πληρώνει ἀμέσως ὅλο μὲ εικοσάφραγκα.

— Καὶ κάνεις δὲν ἐσκέφθη ποτὲ νὰ ἐρωτήσῃ αὐτὴν τὴν γυναῖκα, ἀνέκραξεν ὁ νέος.
 — Πολλοὶ μάλιστα, κύριε.
 — Αἶ, καὶ τί ἀπεκρίθη ;
 — Τίποτε.
 — Πῶς, τίποτε ;
 — Εἶναι βωθὴ !
 — Ἐξ ἄπαντος εἶναι παράδοξον τοῦτο, ἐσκέφθη ὁ νέος.

— Ὡς βλέπετε, κύριε, ἐπανέλαβεν ἡ κυρὰ Βερναρδίνου, ὑπάρχει βεβαίως εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν μυστήριον.

— Ὡ ! μυστήριον ! ἀνταπήντησεν ὁ Χριστόφορος Βερναρδίνος· ἐγὼ θαρρῶ πῶς ὁ ἄνθρωπος αὐτός τὸ πολὺ εἶναι ἰδιότροπος ἢ τρελλός. Δὲν βλέπει κανένα, δὲν ἠμιλεῖ μὲ κανένα, ἔτσι θέλει νὰ ζῇ, ὅπως ἐννοῇ· ἀγαπᾷ νὰ ἦναι μόνος, ἡμπερὶ τάχα κανεὶς νὰ τὸν κατηγορήσῃ διὰ τοῦτο ; Ὑστερα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ εἶναι ἐλεύθερος νὰ ζῇ ὅπως θέλῃ. Δὲν εἰξεύρουσιν ἂν ἔχῃ μεγάλην ἢ μικρὰν περιουσίαν, πάντοτε ὅμως πληρώνει καλὰ καὶ δὲν ἔχει κανεὶς ν' ἀπαιτήσῃ τίποτε. Δὲν ζημιώνει κανένα. Τὸν εἶδεν ἡ γυναῖκά μου, τὸν εἶδα κ' ἐγώ. Καθὼς σὰς εἶπεν ἐκεῖνη, ἀφῆκε νὰ μεγαλώσῃ παραπολὺ τὰ μαλλιά καὶ τὰ γένειά του· κατὰ τὰ ἄλλα, τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὅπως ὅλου τοῦ κόσμου. Τέλος πάντων, δὲν ἀγαπᾷ τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους ἀποφεύγει· αὐτὸ εἶναι ὅλον τὸ μυστήριον, τὰ δὲ ἄλλα εἶναι παραμύθια.

— Τοῦ κάκου, ἴμιλας, Χριστοφῆ, ἀνταπήντησεν ἡ γυνὴ· κάτι τρέχει σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, τὸ ὅποιον δὲν τὸ γνωρίζει κανεὶς.

Ὁ ξενοδόχος ἤρκεσθη ν' ἀνατείνῃ τοὺς ὤμους.

— Τέτοιος εἶναι ὁ ἄνδρας μου, κύριε, δὲν ἀγαπᾷ διόλου νὰ ἐξετάζῃ διὰ τοὺς ἄλλους.

— Ὁ ἄνδρας σου ἔχει ἴσως δίκαιον, κυρία.

— Πρῶτ' ἀπὸ ὅλα, εἶπεν ὁ Χριστόφορος, ἀγαπῶ νὰ σέβωμαι τὴν ἐλευθερίαν καθενός.

— Δὲν σοῦ εἶπε κανέναν πῶς ἔχεις ἄδικον, ἀπεκρίθη ἡ γυνή.

— Εἶναι ἀπὸ πολὺν καιρὸν ἐδῶ πέρα αὐτός ὁ ἄνθρωπος ; ἠρώτησεν ὁ μαρκήσιος.

— Ἄξι περισσότερον ἀπὸ δύο χρόνια.

— Δηλαδὴ τότε ἠγόρασε τὸ κτῆμα καὶ ἐκατοίκησεν ἐκεῖ ;

— Ναί, κύριε. Εἶναι πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε, ἡ Κορδελιέρη ἦτο κτῆμα τῶν καλογῆρων τοῦ μοναστηρίου Κλαιρβώ. Λέγουσιν πῶς οἱ καλόγηροι εἶχαν μέγα ἐργαστάσιον, ὅπου κατεσκευάζαν τιμπισίρι, ἀσβέστη καὶ τοῦβλα καὶ τὰ παλοῦσαν οἱ ἴδιοι· ἔπειτα τὸ βουνὸ εἶναι παντοῦ σακαμμένο καὶ γεμάτο τρύπαις μεγάλαις καὶ λάκκοις. Ἄφ' ὅτου ὅμως ἐγένεεν ἡ μεγάλη μας ἐπανάστασις, ἡ Κορδελιέρη ἐκατοικήθη σπανίως, ἀλλάξε κατὰ σειράν πολλοὺς κυρίους καὶ ὕστερα ὕστερα τὸν κύριον Βωθιὲ ἀπὸ τὰς Τρηκάς, ὁ ὁποῖος τὴν ἀφῆκεν εἰς τὴν διαθεσιν τῶν ζώων. Τέλος πάντων, πρὸ οὗο χρό-

νων καὶ κᾶτι περισσότερον, ὡς σὰς εἶπα, ἐμῶ-
 θαμεν ὅτι ὁ κύριος Βωθιὲ ἐπώλησε τὴν Κορ-
 δελιέρην. Ὑστερα ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν ὁ νέος ἰδιοκτήτης ἐβάλε κτίστας, μαραγκοὺς καὶ ζωγράφους διὰ νὰ τὴν διορθώσῃ. Ὁ κῆπος πρέπει νὰ ἦτο εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν, διότι ἐκτὸς ἀπὸ δένδρα, κατὰ τὰ ἄλλα ἦτο γυμνὸς ὡς καὶ ἡ γῆ τριγύρω. Ἐπειτα εἰς τὴν γῆν αὐτὴν κανένα φυτὸν δὲν προκόπτει. Μὲ μεγάλα ἐξοδα ὁ νέος ἰδιοκτήτης ἔφερε καλὸ χῶμα, τὸ ὅποιον ἐρρίψεν εἰς τὸν κῆπον. Ὑστερα ἀπ' αὐτὸ ἓνας κηπουρὸς ἔφερε δένδρα καὶ διάφορα φυτὰ, τὰ ὁποῖα ἐφύτευσεν εἰς τὸν κῆπον. Ὅταν ἐτελείωσαν ὅλα αὐτὰ, ὁ ἰδιοκτήτης, τὸν ὅποιον μίαν φορά μονάχα εἶδαν οἱ ἐργάται, ἤλθεν εἰς τὴν Κορδελιέρην, τὴν ὁποίαν ὕστερα ἀπὸ ὀλίγον οἱ χωρικοὶ ὠνόμασαν Οἰκίαν τοῦ Διαβόλου, μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι ἐκδικοῦνται τὸν ἄνθρωπον, διότι τοὺς ἀπέφευγε καὶ δὲν ἱκανοποιούσε τὴν περιέργειά τους.

— Ἀκόμη μίαν ἐρώτησιν, κύριε Βερναρδίνε.

— Εἰς τὰς διαταγὰς σὰς, κύριε.

— Μονάχος τάχα ὁ ἄγνωστος αὐτός, πραγματικῶς παραξενὸς ἢ τρελλός, ὡς ἐλέγατε πρὸ ὀλίγου, κατοικεῖ τὴν Κορδελιέρην μὲ τὴν βωθὴ ;

— Δὲν εἰμπαρῶ νὰ σὰς εἰπῶ, κύριε. Εἶναι ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι βεβαιόουν ὅτι ἐκτὸς τῆς βωθῆς ὑπάρχει μαζὴ του καὶ ἄλλη μία γυναῖκα. Εἶναι περιττὸν νὰ σὰς εἰπῶ τὰς ὑποθέσεις, τὰς ὁποίας κάμνω, τὰ κακόβουλα καὶ ἀνόητα, τὰ ὁποῖα διηγοῦνται· δὲν εἰμπαρῶ κανεὶς νὰ ἐμποδίσῃ ταῖς κακαῖς γλώσσαις νὰ λέγουσιν· πρέπει νὰ τὰς ἀφήσῃ νὰ λέγουσιν. Ὅσοι ὑπῆξαν τριγύρω στὴν Κορδελιέρην, οἱ πλείον τολμηροὶ καὶ οἱ πλείον περιέργοι, λέγουσιν ὅτι ἀκούουν θορύβους ἀπὸ μουσικὰ ὄργανα, ἴσως ἀπὸ κλειδοκύμβαλο καὶ γυναικεῖα τραγούδια μὲ ὠραίαν φωνήν.

— Ἄ ! ἀληθῶς ; ὑπέλαβεν ὁ μαρκήσιος.

— Ναί, κύριε, ἀλλὰ δὲν σὰς λέγω ὅτι εἶναι ἔτσι τὸ πρᾶγμα. Διηγοῦνται τόσα πρᾶγματα, ἀκούτε !...

— Ἐχετε δίκαιον, κύριε Βερναρδίνε, πρέπει κανεὶς νὰ πιστεῖν μόνον ὅτι ἀκούουν τ' αὐτιά του, ὅτι βλέπουν τὰ ἄματιά του.

— Μόνον αὐτό, κύριε.

Ὁ νέος οὐδὲν ἔχων πλέον νὰ ἐρωτήσῃ τὸν ξενοδόχον διετέλεσε σιωπηλὸς καὶ ἤρξατο νὰ σκέπτηται. Ἡ ζωηρὰ αὐτοῦ φαντασία ἔτρεχε ταχύτατα ἐπὶ πτερυγῶν φερομένη εἰς χῶρον ὀνείρων φαντασιωδῶν. Βεβαίως ὅσα ἤκουσε δὲν ἦσαν κατάλληλα νὰ πείσωσιν αὐτὸν ἵνα παραιτήσῃ τὸ σχέδιόν του· ἡ ἀφήγησις τοῦ ξενοδόχου, ἀντὶ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν περιέργειάν του, τὸν ἀντίον, διήγειρεν αὐτὴν εἰς ὑψίστον βαθμόν.

— Θὰ εἰσέλθω εἰς τὴν Οἰκίαν τοῦ Διαβόλου, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, θὰ ἴδω τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, θὰ γνωρίσω τὴν ἄδουσαν, εἴτε γραῖα εἶναι, εἴτε νέα, εἴτε δυσειδής, εἴτε ἄσχημος καὶ θὰ προκαλέσω τὴν ἄφωνον γυναῖκα νὰ ἠμιλήσῃ !

Καὶ ἀποταθείς πρὸς τὸν ξενοδόχον ἐπανάλαβε :

— Μολονότι δὲν γνωρίζω διόλου τὰ μέρη αὐτὰ, κύριε Βερναρδίνε, ἐπιθυμῶ ὅμως νὰ

τὰ ἐπισκεφθῶ, διὰ τοῦτο σκοπεύω νὰ μείνω ὀλίγας ἡμέρας εἰς Σαμπινέλ. Εἰμπορεῖτε νὰ μοῦ δώσετε καλὸν δωμάτιον ;

— Βεβαίωτατα, κύριε, νὰ σὰς δώσω ἐν δωμάτιον εἰς τὸ κάτω πάτωμα, τὸ ὁποῖον ἔχει δύο παράθυρα πρὸς τὸν κήπον.

— Εἶναι πολὺ φωτεινὸ καὶ ἐπιπλωμένον καθὼς πρέπει, προσέθηκεν ἡ γυνή.

— Λοιπὸν, κυρία Βερναρδίνου, ἐνοικιάζω αὐτὸ τὸ δωμάτιον διὰ ἑκαπέντε ἡμέρας.

— Ὁ κύριος μὰς κάμνει πολλὴν τιμὴν καὶ θὰ φροντίσω νὰ μὴ τοῦ λείψῃ τίποτε.

Ὁ νέος ἠγέρθη.

— Ἄν ἀγαπάτε, κυρία Βερναρδίνου, μοῦ δείχνετε τὸ δωμάτιόν μου, εἶπε.

— Εὐθύς, κύριε, εὐθύς, ἀπεκρίθη ἡ σύζυγος τοῦ ξενοδόχου.

Μετὰ μικρὸν ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν ἔγραψεν ἐκ τοῦ δωματίου τοῦ ξενοδοχείου πρὸς τὸν Γάστωνα Δελιμάνε, πληροφορῶν αὐτὸν ὅτι ἀπεφάσισε νὰ μείνῃ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἐν Σαμπινέλ.

ΚΔ'

Ἐν τῷ κήπῳ.

Ὁ μαρκήσιος Ἀδριανὸς Βερβεῖν κατεκλίθη ἐνωρίς, ἐπειδὴ ὅμως ἦτο λίαν τεταραγμένος καὶ παντὸς εἶδους ἀλλόκοτοι ἰδέαι προσέβαλλον τὸ λογικὸν αὐτοῦ, κατ'ἀρχὰς δὲν ἠδυνήθη νὰ κοιμηθῇ, μόλις δὲ εἰς προκχωρημένην ὥραν τῆς νυκτὸς κατῶρθωσε ν' ἀποκοιμηθῇ. Ἄλλ' ἂν τὸ πνεῦμα ἀρέσκειται νὰ καταπονῆται, τὸ σῶμα δὲν ἐννοεῖ ν' ἀπολέσῃ τὸ πρὸς τὴν ἀπαιτουμένην ἀνάπαυσιν δικαίωμα αὐτοῦ· ὅτε δὲ ὁ νέος ἠγέρθη, ἀπὸ πολλοῦ ἤδη αἰ ἡλιακὰ ἀκτίνες εἰσέδουν διὰ τῶν κιγκλιδωμάτων τῶν παραθύρων εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ξενοδοχείου· τὸ ὥρολόγιόν του, ὅπερ εἶχε τεθειμένον ἐπὶ τῆς νυκτερινῆς τραπέζης, εἰδείκνυε τὴν ὀγδόην καὶ πέντε λεπτά.

— Μπᾶ ! ἡ ὥρα ἐπέρασεν, ἀνέκραξεν.

Καὶ πηδῆσας τῆς κλίνης, ἤνοιξε τὰ παράθυρα καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ἀήρ ὁροσερὸς καὶ μυροβόλος.

Ὁ Ἀδριανὸς ἐνεδύθη ἐν σπουδῇ, εἰσῆλθεν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ ξενοδοχείου, ἐνθα εὗρε τὴν κυρίαν Βερναρδίνου, ἥτις ὑπεδέχθη αὐτὸν μετὰ προσηνοῦς μειδιάματος.

— Ἐκοιμηθήκατε καλὰ, κύριε ; τὸν ἠρώτησε.

— Πολὺ καλὰ, ἀπεκρίθη, ἀφοῦ τώρα μόλις ἐσηκώθηκα.

— Χθὲς τὸ βράδυ δὲν ἐφάγατε καλὰ. Θέλετε νὰ πάρετε τώρα τίποτε ;

— Τί ἔχετε νὰ μοῦ δώσετε ;

— Καφὲ μὲ γάλα, σοκολάταν ἢ ζωμόν, τὸν ὁποῖον εἰμπορῶ νὰ σὰς φέρω τώρα ἀμέσως.

— Λοιπὸν φερέτέ μου ζωμόν.

Ἡ κυρία Βερναρδίνου παρέθηκεν αὐτῷ ἀμέσως τὸν ζωμόν, ἀφοῦ δὲ ὁ νέος προεγευμάτισεν, ἠτσιμάσθη νὰ ἐξέλθῃ.

— Θὰ κάμετε κἀνένα περίπατον ; τῷ εἶπεν ἡ ξενοδόχος.

— Ναί, θὰ πηγαίνω διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὸ Σαμπινέλ.

— Δὲν πέρνετε τὸ τουφέκι σας ;

— Νομίζω ὅτι ἄδικα θὰ κουρασθῶ νὰ ζητῶ πέρδικας ἢ κἀνένα λαγόν, ἀπεκρίθη ὑπομειδῶν.

— Θὰ ὑπάγετε εἰς τὴν Οἰκίαν τοῦ Διαβόλου ;

— Ὅχι· βέβαια δὲν εἶμαι φοβιστάρης, ἀλλ' ἀνατριχιάζω ἀπὸ ὅσα μοῦ εἶπατε χθὲς, καὶ δὲν ἔχω διόλου ὄρεξιν νὰ γνωρίσω τὸν μαυροφορεμένον καὶ ἀσπρογένῃ ἀνθρώπον.

Ὁ Ἀδριανὸς ἠθέλησε ν' ἀποκρύψῃ τὸ σχεδῖόν του καὶ νὰ μὴ δώσῃ ἀφορμὴν νὰ ἐνονηθῇ ἡ αἰτία, δι' ἣν ἔμενεν ἐν Σαμπινέλ.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, τὸ καταλαμβάνω, κύριε, ἀλλὰ θαρρῶ πῶς τώρα δὲν εἶναι στὴν Κορδελιέρην ὁ ἀγνωστος.

— Ἄ !

— Ἀνεχώρησε χθὲς πρωτὶ-πρωτῆ.

— Πῶς τὸ ἤξεύρετε ;

— Τὸν εἶδαν ἐργάται, οἱ ὁποῖοι ἔσκαπαν κοντὰ εἰς τὸν ὁρόμον, μέσα εἰς τὴν ἀμαξάν, ἡ ὁποία ἐπῆγε νὰ τὸν πάρῃ.

— Καὶ ἦτο μονάχος ;

— Ναί, κύριε, μονάχος.

— Λοιπὸν, κυρία Βερναρδίνου, εἶπε γελῶν ὁ νέος, τοῦ εὐχομαι κατευδῶν.

Καὶ ἐξῆλθε τραπεῖς ἀντίθετον τῆς Κορδελιέρης διεύθυνσιν. Ὅταν ὅμως ἀκούοντως ἐπροχώρησε καὶ εὗρήθη ἐπὶ ἀνοικτῆς πεδιάδος, διηυθύνθη πρὸς τὴν μυστηριώδη οἰκίαν.

— Ἐσκέφθην ἀνόητον πράξιν, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, καὶ δικαίω τὸ λόγῳ ἠδύνατο οἱ φίλοι μου νὰ μὲ χαρακτηρίσουν ὡς μωρόν, ἀλλὰ δὲν εἶμαι πλέον κύριος ἑαυτοῦ· μὲ κυριεύει ἐλακτικὴ καὶ ἀνεξήγητος δύναμις. Πράγματι, τί θέλω ; Τὸ γνωρίζω ἄρα γε ; ἔταραχθην μέχρι βάθους ψυχῆς ὑπὸ τῆς νεαρᾶς καὶ ἀνθηρᾶς γυναικείας ἐκείνης φωνῆς, τὴν ὁποίαν ἤκουσα. Θέλω νὰ ἴδω τὴν αἰδῶν. Ὑπάρχει μυστήριον. Θέλω νὰ τὴν γνωρίσω, ναί, ἀλλ' ἔχω ἄρα γε τὸ δικαίωμα ;

Καὶ ἤγειρε τὴν κεφαλὴν μετ' ἀποτόμου κινήσεως.

— Συλλογίζομαι, ἐπανέλαβεν, ἀλλὰ τὸ λογικὸν μου εἶναι ξένον πρὸς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν, ἀφοῦ ἐγὼ αὐτὸς ἀναγνωρίζω ὅτι ἐπεχειρήσά τι μωρόν. Εἶναι παράδοξον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον αἰσθάνομαι, προκισθήματα δὲ ἔρχονται εἰς τὸν νοῦν μου. Ἄλλος εἰς τὴν θέσιν μου θὰ ἔσταμάτα καὶ δὲν θὰ ἐπροχώρῃ περαιτέρω, διότι νομίζω ὅτι ἀναζητῶ κίνδυνον. Λοιπὸν τί πρὸς ἐμέ ; Θὰ προχωρήσω μέχρι τέλους μετ' ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ !

Ὅτε ἀφίκετο εἰς μικρὰν ἀπὸ τῆς κατοικίας ἀπόστασιν, ἡ καρτεία αὐτοῦ ἤρχισε νὰ πάλλῃ βικίως ὡς ἂν εἰ ἔμελλε κακὸν τι νὰ διαπράξῃ· ἄλλως δὲ ἠσθάνετο ὅτι ἡ συνείδησις αὐτοῦ δὲν ἦτο πάντῃ ἡσυχος. Μολονότι δὲ εἶχε κайρὸν νὰ σκεφθῇ, ἐν τούτοις, μετ' ὅσα καὶ ἂν ἐσκέφθη, δὲν κατῶρθωσε ν' ἀποστῇ τῆς ἰδέας του.

Ἐπλησίασε μετὰ περισκεψέως τὸν τοῖχον τοῦ κήπου ἐφ' οὗ ἐστηρίχθη, σχεδὸν δὲ ἀμέσως ἐνόμισεν ὅτι ἀκούει θροῦν ἄμμου ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ. Συνέχων τὴν ἀναπνοὴν του ἐξηκολούθησε ἀκρώμενος. Ὁ αὐτὸς θόρυβος, ἀλλ' εὐκρινέστερος, ἐφθασεν εἰς τὴν ἀκρὴν αὐτοῦ. Τῇ φορᾷ ὅμως ταύτῃ, δὲν ἠδύνατο ν' ἀμφιβάλλῃ· ἐπεριπάτει τις ἐν τῇ

δενδροστοιχίᾳ τοῦ κήπου. Καὶ ἀποφασίσας νὰ ἀποπειραθῇ ὅπως εἰσέλθῃ εἰς τὸ κτήμα, ἠτσιμάζετο νὰ κρούσῃ τὴν θύραν, ὅτε ἤκουσεν ἄσμα· ἦτο ἡ αὐτὴ φωνή, ἣν πρὸ δύο ἡμερῶν εἶχεν ἀκούσει, ἡ αὐτὴ δὲ στροφή τοῦ αὐτοῦ ἄσματος μετὰ τῆς αὐτῆς ἐκφράσεως καὶ τῆς αὐτῆς χάριτος ἠκούετο :

Μιὰ ἡμέρα, ἡ ἡμέρα στὸ τριαντάφυλλο τὴν εὐμορφίᾳ σου, εἶπε, θαυμάζω κ' ἀγαπῶ...

— ὦ ! νὰ τὴν ἴδω, νὰ τὴν ἴδω ! ἐψιθύρισεν ὁ νέος.

Εἰς ἀπόστασιν βημάτων τινῶν ἀπ' αὐτοῦ ἀνθηρὰ ροδοδάφνη ἐκάλυπτε τὴν κορυφὴν τοῦ τοίχου, μεγάλη δὲ φυλλὰς αὐτῆς ἐκρέματο ἐκτός, ὡς κόμη κόρης.

— Ἄ ! ὑπέλαβε.

Καὶ ἀμέσως ἐξετέλεσε τὴν σκέψιν αὐτοῦ· ἐδραξάτο τῶν κλάδων τῆς ροδοδάφνης, συνέστριψεν αὐτοὺς οἰκνὴν σχοινοῦ καὶ διὰ τῶν ποδῶν καὶ τῶν γονάτων βοηθούμενος κατῶρθωσε λίαν εὐχερῶς ν' ἀναρριχηθῇ ἐπὶ τοῦ τοίχου. Οἱ πυκνοὶ κλάδοι τοῦ δενδρῶντος ἀπέκρυπτον τὸν νέον ὅστις τοποθετηθεὶς, ὅσον ἠδύνατο κάλλιον, καὶ διαστείλας ἄλλων κλάδους, ἐσχημάτισεν ἄνοιγμα, ἐξ οὗ ἠδύνατο νὰ παρατηρῇ.

Τὸ ἄσμα ἔπαυσε καὶ ἡ αἰοὶδὸς δὲν ἐφαίνετο.

— Ἐὰν δὲν εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἀδριανὸς, τότε ἐν ἐκ τῶν μεγάλων ἐκείνων δένδρων τὴν ἀποκρύπτει ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου.

Καὶ διὰ τοῦ βλέμματος ἀνηρεύνα τὸν κήπον κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν.

Ὁ κήπος ἦτο ἄριστος καλλιεργημένος καὶ ἐν καλλίστῃ καταστάσει. Ἐπὶ τῶν ψαμμοδῶν διαδρόμων αὐτοῦ ἀνεφύετο χόρτον. Ὑπῆρχεν ἐν αὐτοῖς μεγαλοπρεπῆς συλλογὴ ἀνθοφόρων καὶ ἀειθαλῶν δενδρῶντων, πανταχοῦ ὑπῆρχον κἀνίστρα καὶ ἀναδενδράδες ἐκ ροδωνιῶν, γεράνια καὶ ἕτερα σπάνια ἄνθη καὶ ἐκατέρωθεν μεγάλα ἄλλα ἄνθη πρασιαί.

Ἐὰν ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν δὲν ἦτο βεβουθισμένος εἰς τὴν μόνην αὐτοῦ ἰδέαν, βεβαίως θὰ κατεγοητεύετο, βλέπων τὸ τετράγωνον ἐκεῖνο τῆς γῆς, ὡς ἄλλον παράδεισον ἐν μέσῳ τῆς ἀγροῦς χέρσου.

Δὲν ἐγένετο φειδῶ ὅπως τὸ μνηστὴρ ἐκεῖνο μέρος καταστῆ τερπνὴ διαμονή, καὶ ἐπειδὴ ὁ ἰδιοκτήτης δὲν εἶχε κηπουρόν, αὐτὸς οὗτος ἐκαλλιέργει τὸν κήπον αὐτοῦ μετὰ φροντίδος καὶ βεβαίως μετ' εὐχρηστικῆς. Θὰ εἶχε μεγάλην κλίσιν ὁ κύριος τῆς οἰκίας πρὸς τὴν κηπουρικὴν.

Δὲν ἐσκέπετο ὅμως τοῦτο ὁ μαρκήσιος, ὄν δὲν ἐνδιέφερον ἐπὶ τοῦ παρόντος αἰ λεπτομέρειαι αὐταί. Πάντα ἐκεῖνα τὰ ἄνθη, τὰ ἐπιχαίριως νεύοντα εἰς τὴν πρώτην πνοὴν τῆς αὔρας καὶ θερμαινόμενα ἐκ τῆς θερμότητος τοῦ ἡλίου, ἀπετέλουν ἀπλῶς μεγαλοπρεπῆ στεφάνην, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ τὴν αἰοὶδόν. Ἐπὶ δέκα λεπτά ἔμενεν ἐν τῇ κρυπτῇ του, ὅτε αἴφνης τὸ ἀναμενόμενον ποθητὸν ὄν παρουσιάσθη εἰς τὰ βλέμματα αὐτοῦ προκῦψαν ἐκ τῶν ὄπισθεν μεγάλου δένδρου.

Ἦδεῖα ἐμφάνισις ! Ἦτο κόρη, θαυμασίου, ἰδεώδους καὶ λαμπροῦ ὡς τὸ φῶς κάλλους.

Τίνα ηλικίαν ἤδυνατο νὰ ἔχη; Ἐκ τοῦ ραδινοῦ αὐτῆς ἀναστήματος καὶ ἐκ τῶν ἐπιχαρίτων αὐτῆς σχημάτων, τὰ ὅποια ὑπενεφαίνοντο ὑπὸ τὴν ἐκ καζιμιρίου χρώματος μαλάχης ἐσθῆτα αὐτῆς, συνεσφιγμένην ἄνω τῶν ἰσχιῶν, ἐφαίνετο δεκαεξάετις ἢ δεκαεπταετίς, ἀλλ' ὅταν ἔβλεπέ τις αὐτὴν τρέχουσαν κατὰ μῆκος τῶν πρασιῶν, ἐλαφρόποδα, σκιρτῶσαν, μετὰ κινήσεων πτηνοῦ, κύπτουσαν ἐπὶ ροδωνίᾳς καὶ ὄσφραινομένην τὰ ρόδα καὶ ἀποφυλλίζουσαν κάλυκα διὰ τῶν ἐπ' ἴσης νεαρῶν καὶ ροδοχρῶν χειλέων αὐτῆς ὅταν τὴν ἔβλεπεν ἀμφισβητοῦσαν ἄνθος τι εἰς χρυσαλλίδα καὶ παίζουσαν μετ' ἄλλης ποικιλοπτεροῦ περιίπτουμένης ἄνω τῆς κεφαλῆς αὐτῆς καὶ ὅταν ἤκουε τοὺς παιδικούς αὐτῆς καγγασμούς, μόλις τῇ ἀπέδιδεν ἡλικίαν δέκα ἢ δώδεκα ἐτῶν.

Καὶ ἐνῶ ἔπαιζε μετὰ τὰ ἄνθη καὶ τὰς χρυσαλλίδας, ἄς ἐνόμιζεν ὅτι εἶχεν ἐξημερώσει, ἐπλησίασε τὸν τοῖχον καὶ τὸ μέρος, ἐνθα ἐκρύπτετο ὁ μαρκήσιος.

Τότε ὁ νέος, ὅστις μέχρι τοῦδε ἀτελῶς εἶδε τὸ πρόσωπον αὐτῆς, ἠδυνήθη νὰ ἐπισκοπήσῃ προσεκτικῶς τὰ θελκτικὰ αὐτῆς χαρακτηριστικὰ καὶ νὰ θαυμάσῃ λεπτομερέστατα τὴν ἀπαστράπτουσαν αὐτῆς καλλονήν. Ἐθαμβώθη καὶ ἠσθάνθη οἰονεὶ φλογίζουμένην τὴν καρδίαν αὐτοῦ πῶς νὰ ἐνοήσῃ τὰ ἄγνωστα καὶ παράδοξα αἰσθήματα, ἅτινα ὑφίστατο; Μολονότι δὲ ἦτο ἐνθους καὶ καταγοητευμένος, ἠσθάνετο ὅμως οἰονεὶ λυγμὸν ἐν τῷ λαιμῷ καὶ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐν τούτοις, ἐξηκολούθει θεωρῶν μετ' ἐκστάσεως τὴν νεάνίδα καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ἠδύνατο νὰ μείνῃ ἐπ' ἀπασαν τὴν ζωὴν αὐτοῦ ἀποθαυμάζων αὐτήν.

Ἡ νεάνις εἶχε κανονικωτάτην καὶ ὠραιότητα πρὸς τὴν ἀνταξίαν τῆς γραφίδος τοῦ Ραφαήλου· τὸ ὠραῖον στόμα περιέκλειε δύο μεγαλοπρεπεῖς ὀδοντοστοιχίας, οἱ δὲ ὀδόντες ἦσαν διαφανεῖς ὡς οἱ ὠραιότεροι τῆς Ἀνατολῆς μαργαρίται. Ἡ ρις ἦτο κομψή, τὸ μέτωπον εὐρύ, μικρὰ τὰ ὦτα, δασεῖα καὶ ξανθόχρους ἡ κόμη, ἧς οἱ οὐλοὶ βόστρυχοι κατέχκινον ἐπὶ τῶν στρογγυλοτάτων αὐτῆς ὤμων. Ἡ ἀβρὰ καὶ εὐτραφῆς χεὶρ αὐτῆς ὁμοιάζε μετὰ χεῖρα μικρᾶς κόρης καὶ ὁ πούς μικύλος. Ὁ τράχηλος ἦτο ἐξαιρετός καὶ θαυμαστός ὁ λαιμός, οἱ δὲ γαλανοὶ αὐτῆς ὀφθαλμοὶ ἐκρύπτοντο ὑπὸ μακρᾶς βλεφαρίδας. Ἄνω τῶν ὀφθαλμῶν ἐπεξετείνοντο θαυμάσιοι ὄφρυς.

Τὸ λεπτόν αὐτῆς ἀνάστημα ἦτο εὐκαμπτον καὶ κομψόν, πᾶσα δὲ αὐτῆς κίνησις εἶχε χάριν καὶ συνάμα τι τὸ ἀπρόοπτον· ἐξέπληττεν ὅμως καὶ παράδοξον ἐνεποίει αἰσθησιν ἢ λεπτομέρεια αὐτῆ, ὅτι δηλαδὴ τὸ βλέμμα αὐτῆς οὐδαμῶς ἀνταπεκρίνετο πρὸς τὴν ἐλαφρότητα τοῦ σώματος καὶ πρὸς τὴν νευρικὴν ζωηρότητα τῶν κινήσεών της.

Τὸ βλέμμα ἦτο γλυκὺ καὶ προσήνες καὶ μεγάλην ἐνέφαινεν εὐαισθησίαν· ἦτο ὅμως ἀμυδρὸν καὶ δὲν ἀπήστραπτε παρὰ προσδοκίαν· ρεμβῶδες ὃν μᾶλλον, τακερὸν καὶ μελαγχολικόν, πᾶν ὅτι ἐξέφραζεν ἦτο ἀκατάληπτον καὶ ἐνόμιζε τις ὅτι ἀκριβῶς ἢ ἀντανάκλασις τῆς ἰδέας ἔλειπεν ἐξ αὐτοῦ. Ἄλλως, τὸ σύνολον τῆς φυσιογνωμίας, ἔβαινε

ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὸ βλέμμα. Ἡ μορφή ἦτο ἤρεμος, μελαγχολική, δὲν εἶχε ζωηρότητα· βεβαίως ἀγνηθόνες οὐδέποτε ἐπὶ κρναν τὴν καρδίαν τῆς ἀξιολατρεύτου κόρης καὶ οὐδεμία πνοὴ ἠμαύρωσε τὴν ἀγνότητα τῆς ψυχῆς αὐτῆς. Ἵψηλοῦ ἀναστήματος, ἀνεπτυγμένης ἔχουσα τὰς φυσικὰς αὐτῆς δυνάμεις καὶ σχεδὸν γυνὴ φαινομένη, εἶχεν εἰσέτι τὴν ἀπλότητα, τὸ ἀφελές καὶ τὴν ἀπειρίαν τῆς παιδικῆς ηλικίας.

Ἦς εἶπομεν, ἡ νεάνις ἐπλησίασε πρὸς τὸ μέρος, ἐνθα εὐρίσκετο ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν.

— Ὡ! ὑπέλαβεν αἰφνης, τὰ βλέμματα κάτω νεύουσα.

Καὶ κύψασα μετὰ ζωηρότητος, ἔλαβεν ἀπὸ τῆς ἄμμου κἀνθρον μετὰ σμαραγδοχρῶου θωρακίου.

— Καυμένο, εἶπε, παρ' ὀλίγον νὰ σὲ πατήσω.

Καὶ μετὰ προσοχῆς ἔθηκε τὸ ἔντομον ἐπὶ ρόδου.

Τότε ὁ μαρκήσιος ἐκινήθη καὶ κλάδος ροδοδάφνης ἐθλάσθη ὑπὸ τοῦ βάρους τοῦ σώματός του. Εἰς τὸν προξενηθέντα κρότον ἡ νεάνις ἀνεσκήρτησε, θέλουσα δὲ νὰ μάθῃ πόθεν προήρχετο ὁ ἀσυνήθης θόρυβος, ὃν ἤκουσεν, ἀνέτεινε τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ σχεδὸν ἀμέσως τὸ βλέμμα αὐτῆς ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ νέου, ὃν κατέλαβεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐκστατικῆς αὐτοῦ προσοχῆς. Ἀυθόρμητως ἐποίησε κίνημα πρὸς τὰ ὀπίσω.

— Θὰ φύγῃ, θὰ τὴν χάσω, ἐσκέφθη ὁ νέος.

Ἦπατάτο ὅμως, διότι ἡ ὠραία κόρη ἀντὶ φόβου ἠσθάνετο μόνον ζωηρὰν ἐκπληξιν· ἀκίνητος δὲ σταθεῖσα καὶ τὰ βλέμματα προσηλώσασα ἐπὶ τοῦ μαρκησίου παρετήρησεν αὐτὸν περιέργως.

Ὁ νέος ἐγένετο καταπόρφυρος ἐκ τοῦ περιέργου καὶ ἐκπλήκτου βλέμματος τῆς κόρης καὶ ἠσθάνθη ἐκυτὸν γελοῖον ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ τοίχου, ἐπ' οὗ εὐρίσκετο.

— Συγχωρήσατέ με, δεσποινίς, συγχωρήσατέ με, ἐψέλλισεν.

Ἡ κόρη προῦχώρησε κατὰ τρία βήματα καὶ ἐκτείνασα τὸν βραχίονα ὡς εἰ ὄρεγεν αὐτῷ τὴν χεῖρα:

— Ἐλάτε, ἐλάτε, τῷ εἶπεν.

Ἡ καρδία τοῦ Ἀδριανοῦ ἤρξατο νὰ πάλλῃ σφοδρῶς.

Ἡ αἰφνίδιος αὕτη καὶ ὄλως ἀπροσδόκητος πρόσκλησις τῷ ἐπροξένει περισσοτέρην ἐκπληξιν ἢ εὐχαρίστησιν, ἐλλὰ μὴ ὦν ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ὀπισθοχωροῦσιν ἀπέναντι αἰφνίδιου περιστατικοῦ, ὅπερ ἀπέβαινε ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐνδιαφέρον καὶ παράδοξον, ἠγέρθη καὶ θέσας τοὺς πόδας ἐπὶ τῶν κλάδων ἠτοιμάσθη νὰ πηδήσῃ ἐντὸς τοῦ κήπου.

Ἡ νεάνις ἀνεμέτρησε διὰ τοῦ βλέμματος τὸ ὕψος.

— Ὁχι, ὄχι, εἶπε ζωηρῶς.

Καὶ προσέθηκεν:

— Ἀπὸ τὴν θύραν, ἀπὸ τὴν θύραν.

Ἐνῶ ὁ μαρκήσιος καταίβαινε τοῦ τοίχου, ἡ νεάνις ἔδραμε πρὸς τὴν οἰκίαν. Μετὰ παρέλευσιν λεπτῶν τιῶν ὁ Ἀδριανὸς εὐρίσκετο ἐγγὺς τῆς θύρας, ὅπισθεν τῆς ὁποίας ἤκουσε τὰ βήματα τῆς νεάνιδος καὶ

μετὰ μικρὸν τὸν θόρυβον κλειδῶς ἐντὸς τοῦ κλειθροῦ.

Ἡ θύρα ἠνεώγη.

— Ὡ! δεσποινίς, δεσποινίς, ὑπέλαβεν ὁ νέος μετὰ προφανοῦς ἀμηχανίας, ἀγνοῶν τί νὰ τῇ εἴπῃ.

— Ἐλα δά, ἔλα, ἐμβήτε μέσα, ὑπέλαβεν.

Ὁ νέος εἰσῆλθεν, ἡ δὲ νεάνις ἐκλείσει τὴν θύραν, ἀφείσα τὴν κλειδα τοῦ κλειθροῦ καὶ ὠθήσασα εἰς αὐτὴν μόνον τὸν μοχλόν. Εἶτα δ' ἐστράφη πρὸς τὸν μαρκήσιον καὶ πρὸς στιγμὴν ἐξήτασεν αὐτὸν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Μειδίσμα ἐκ τῶν χειλέων αὐτῆς ἐφάνη, ἐκφράζον τὴν εὐαρέσκειάν της.

— Εἶσθε καλά, τῷ εἶπε κινήσασα ἔλαφρῶς τὴν κεφαλὴν.

Οἱ τοσοῦτον παράδοξοι οὔτοι λόγοι προφερόμενοι ὑπὸ τῆς νεανίδος ταύτης ἐθάμβωσαν τὸν μαρκήσιον.

— Ἄς ἡμιλήσωμεν περὶ ὑμῶν, περὶ ὑμῶν μόνον, δεσποινίς, ἀπεκρίθη, εἶσθε ὠραία, θελκτικὴ, ἀξιολάτρευτος.

Ἡ κόρη ὑπερμεϊδίασεν ἠδέως.

— Ὁραία, θελκτικὴ, ἀξιολάτρευτος, ὑπέλαβεν.

Καὶ μετὰ μικρὰν σιωπὴν ἐπαλέλαβεν:

— Τὰ ρόδα εἶναι ὠραία, θελκτικὰ, ἀξιολάτρευτα, καὶ τᾶλλα δ' ἐπ' ἴσης ἄνθη. Καὶ αἱ χρυσαλλίδες πόσον εἶναι ὠραῖαι! Οἱ κἀνθοὶ εἶναι ὠραῖοι, οἱ μικροὶ, οἱ μικροῦταικοὶ μετὰ τὸν πολυχρῶμον θώρακά των.

Ἄγαπάτε τὰ ρόδα, κύριε;

— Πολύ.

— Καὶ τὰς χρυσαλλίδας;

— Ἐπ' ἴσης.

— Καὶ τοὺς κανθάρους;

— Ἄγαπῶ ὅ,τι σεῖς ἀγαπάτε.

— Κ' ἐμένα ἀγαπάτε;

Ὁ μαρκήσιος ἠσθάνθη ἀνεμνήνευτον ἐκπληξιν.

— Ναί, ναί, σὰς ἀγαπῶ, κ' ἐσὰς.

Τοσοῦτον ἡ γλῶσσα τῆς παραδόξου ταύτης νεανίδος, ἧτις ἐφαίνετο πλουσία καὶ καλῶς ἀνατεθραμμένη, ἦτο ἀφελῆς, ὥστε τῇ φορᾷ ταύτῃ ὁ Ἀδριανὸς δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεῦσῃ τὰ ὦτα αὐτοῦ.

Ἡ νεάνις δὲν ἔδωκεν αὐτῷ καιρὸν νὰ σκεφθῇ περισσοτέρον, ἀλλὰ λαβούσα αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς ἔσυρεν εἰς τὸ βάθος τοῦ κήπου, ἐκεῖ δ' ἀφοῦ τῷ εἶπε νὰ καθίσῃ ἐπὶ ἐδωλίου ὑπὸ τὴν σκιάδα αἰγοκλήματος, ἐκάθησε καὶ αὕτη πλησίον αὐτοῦ.

[Ἐπεται συνέχεια.]

Π.

ΕΝΑ ΔΑΚΡΥΟ

Βοσπόρου Μπεμπέκι, Ἰουλίου 1.

Πρόγραμμα κυριακῆς:

«Θὰ ζυτηνῶ στὰς πέντε καὶ θὰ λουσθῶ εἰς τὸν Βόσπορον· μία ὥρα θὰ περιπατήσω, κατόπι θὰ ἐπιστρέψω στὸ σπῆτι· θὰ προγευματίσω καὶ θὰ γράψω μέχρι μεσημβρίας. Ἡ κερὰ Ζαμπέτα θὰ καλομαγειρεύσῃ τὸ χθεσινὸ κυνήγι καὶ θὰ γευματίσω μετ' ὄρεξιν. κατόπι θὰ ἐξαπλωθῶ ἐπάνω στὸ διβάνι καὶ